

NICOLETA TUDOR

Orășul de deasupra

 LIBREX

Nicoleta Tudor

Țrașul de deasupra

LIBREX PUBLISHING

București, 2016

CAPITOLUL I

Mădălina stătea îmbufnată în pat îmbrățișând păpușa pe care unchiul Iani i-o dăruise în urmă cu doi ani când au venit să-i viziteze pe Maria și pe Matei, părinții acesteia. Era supărată pentru că mama ei o certase în această dimineață pentru că îl făcuse pe bunicul ei să spună că ceaiul Mariei era o spălătură fără gust. Acesta se supăraseră, pentru că nici măcar nu gândise asta. Mădălina moștenise de la părinții ei abilitatea de a citi gândurile oamenilor și, mai mult decât atât, de a-i face pe aceștia să spună lucruri pe care nu doreau să le spună. Așa se distra ea, și cel mai mult își necăjea bunicul, pe care de altfel îl iubea foarte mult și știa că acesta o ierta de fiecare dată.

Privind soarele care-i intra pe fereastră, ochii ei negri străluciră de plăcere. Pe cerul senin zări orașul pe care nu-l mai văzuse de șase luni, de când descoperise că putea ajunge la acesta și de când se speriasse foarte mult. Dar de atunci tot privea cerul, fără să îl mai poată găsi. Era necăjită, gândind că nu trebuia să se sperie. Poate că ce văzuse ea era altceva. Poate că era un spectacol, și ea a dat bir cu fugiții. Regreta că nu a avut răbdare pentru a petrece mai mult timp acolo.

Nu o dată își fixa privirea pe cerul senin încercând să aducă acolo orașul pe care îl vedea de când se știa.

În urmă cu șase luni, în timp ce părinții ei erau ocupați cu cei din șatră, și-a luat inima în dinți și a urcat în pod. Era un act de mare curaj din partea ei,

podul înfricoșând-o de câte ori urca scara în urma tatălui ei și privea din ușa acestuia, neîndrăznind să intre. Cu o noapte în urmă, visase că urcând în pod, ajungea în orașul de deasupra, cum l-a numit ea de când l-a văzut prima oară. Așa că s-a sculat hotărâtă să încerce experiența în acea dimineață.

În pod era semiîntuneric, brăzdat de soarele care mai pătrundea prin țigla casei și prin cele trei gemulețe care se aflau pe lateralele acoperișului. După ce a privit prin acesta cu inima bubuindu-i în piept, ochii i-au căzut pe o ladă de lemn, pictată, aflată lângă un stâlp de susținere al acoperișului. A înaintat cu oarecare teamă către aceasta, pășind încet pentru a nu face zgomot. Când a deschis capacul lăzii, cu greu, acesta a scârțâit prelung, semn că nu mai fusese deschisă de ceva timp. Curiozitatea fiind a doua natură a ei, Mădălina a început să cotrobăie prin ladă, găsind acolo straie străvechi, pe care nu le mai văzuse, ștergare care miroseau a praf și într-o trăistuță erau niște bănuți care străluceau frumos. A scos trăistuța, a răsturnat-o, și cu mânuțe nesigure a început să se joace cu bănuții. Îi așeza în diferite forme, iar când a luat unul dintre bănuți, a văzut că era diferit de ceilalți. Acesta avea o gaură perfectă în mijloc, iar strălucirea acestuia părea să lumineze podul. A pus restul bănuților în trăistuță, a pus-o înapoi în ladă, a închis capacul și plină de curiozitate a luat-o tiptil, tiptil spre camera ei, care fusese pe vremuri a mamei ei, pentru a-și studia în liniște bănuțul. În timp ce se îndrepta spre camera ei, se gândea să-l numească bănuțul ei norocos. Când a ajuns în mijlocul patului, a început

Orașul de deasupra

să-și studieze bănuțul, și nu mică i-a fost uimirea când, în timp ce privea la acesta, pe fațetele bănuțului începea să se vadă orașul pe care ea îl vedea de când se știa. Și-a dezlipit privirea de la acesta și a privit spre fereastră, spre înaltul cerului unde în spatele norilor pufoși, pe un pat de lumină se zărea orașul ei, care o fascina de câte ori îl zărea. În timp ce privea spre acesta, strângea bănuțul în pumnul ei mic. Și atunci a simțit amețea care a cuprins-o brusc, tunelul pe care aluneca în rotocoale, țipătul ei fiind acoperit de un vuiet de lumină care o încojura și o împingea tot înaintea. Când și-a revenit, se afla în nisip, pe malul mării, iar în spatele ei se conturau clădirile elegante și strălucitoare pe care ea le zărea în miniatură.

În jurul ei erau bolovani mari de piatră, cu forme ciudate, iar soarele părea că lumina altfel acea plajă, altfel decât își aducea ea aminte de soarele mării pe care îl văzuse când petrecuse concediul părinților ei la mare. Când deschise pumnul, în acesta se afla bănuțul ei norocos. Deci asta era. Cu ajutorul acestuia ajunsese aici. Și-a desfăcut lănțișorul pe care îl purta la gât, primit de la mama ei în urmă cu doi ani, și l-a introdus prin mijlocul bănuțului după care l-a prins iarăși la gât. Așa se asigura că nu exista riscul de a-l pierde. Doamne, dacă îl pierdea în tunel, cum se întorcea ea acasă?

S-a întors cu fața spre oraș pentru a-l admira. Era mai frumos decât și-l putea imagina. Clădirile erau strălucitoare, elegante, înalte, culorile erau calde, plăcute, iar ferestrele clădirilor erau înalte și aveau o formă care o facea să se gândească la o poveste.

Era mută de admirație, iar pe deasupra ei, țipătul pescărușilor se amesteca cu vuietul mării, în timp ce soarele o încălzea plăcut. Se simțea precum Alice în țara minunilor.

Stătea sprijinită de un bolovan când dintre blocuri a auzit bătăi de tobă. S-a ascuns repede în spatele bolovanului și de acolo trăgea cu ochiul spre locul de unde venea zgomotul. Pe treptele albe care coborau spre plajă dinspre oraș un grup de oameni foarte înalți îmbrăcați în robe albe până în pământ și cu chipurile ascunse de glugi mari coborau în cântec de tobe, iar în mijlocul lor se afla un băiețuș, cam de vârsta ei, îmbrăcat într-o cămașă albă, largă, cu părul ciufulit și negru ca mura. Au coborât până la plajă, unde doi dintre grupul celor care îl însoțeau l-au împins până la apă, și în timp ce îngânau un fel de cântec l-au scufundat în apă. O dată, de două ori, de trei ori. După aceea l-au luat de mâini și de picioare și l-au azvârlit pur și simplu pe plajă. Băiețelul a rămas pentru puțin timp nemișcat după care s-a sculat și s-a apropiat de unul din bolovani. Un alt bărbat l-a luat pe sus, l-a așezat cu fața în sus pe acel bolovan și i-a sfâșiat cămașa în dreptul pieptului. Atunci băiatul a întors capul, și ochii lui s-au întâlnit cu ochii Mădălinei. A făcut ochii mari, i-a făcut semn Mădălinei cu privirea să se ascundă, iar câteva secunde mai târziu, strigătul lui de durere a speriat-o atât de tare încât a luat bănuțul în mână, s-a gândit intens la camera ei și.....tunelul, vârtejul, de data aceasta nu s-a mai împotrivit, era deja la ea în cameră, în siguranță, speriată, îngrozită, în timp ce inimioara ei mică bătea cât zece inimioare

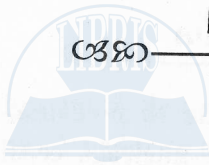
Orașul de deasupra

mari. A stat așa mult timp, încercând să-și revină, încercând să înțeleagă, nereușind să înțeleagă ceea ce tocmai trăise în orașul de deasupra și având încă în spatele retinei privirea aceluia băiețuș. Ochii aceia negri, mari, strălucitori o să o urmărescă mult timp.

Când și-a revenit, și-a desfăcut lăntișorul, a scos bănuțul de acolo, și-a pus la loc lăntișorul și a ascuns bănuțul în fundul sertarului de la noptieră, sub hârtia care se afla pusă în acesta.....

Și acum, după șase luni dacă închidea ochii, vedea privirea băiețelului făcându-i semn să se ascundă. Auzea țipătul lui de durere. Multe nopți l-a visat și s-a trezit speriată în țipetele acestuia. Oare ce s-a întâmplat cu el? Oare l-au omorât? Dacă o vedeau și o prindeau? O omorau și pe ea?

Mai privi o dată spre orașul care strălucea printre nori, privi spre noptiera unde păstra bănuțul și mai îl verifica din când în când, și se gândi că încă nu era pregătită să mai facă o vizită. Încă îi era frică. Probabil că va trebui să treacă mai mult timp până își va lua inima în dinți să o facă.

CAPITOLUL II

Când a deschis ochii, soarele își trimetea razele lui prin draperiile trase pentru a nu o trezi lumina prea devreme. Mădălina adora să lenevească în pat după ce se trezea, mai ales că terminase liceul, nu mai avea nimic de făcut în această vară. Își propusese să nu facă nimic un an, și după aceea să se gândească ce o sa facă cu viața ei. Maria o tot îndemna către medicină, dar ea simțea că nu asta își dorea de la viață. Ea avea alte vise. Să picteze, să scrie, să călătorească, nu lucruri pământene cum ar fi medicina. Nu se vedea respectând un program, era boemă, era visătoare, lucru pe care îl moștenise de la Matei, tatăl ei. Dacă Maria nu l-ar fi tras după ea, probabil că același lucru s-ar fi întâmplat și cu Matei. Ar fi fost înclinat tot spre pictură, spre visare, asta neînsemnând că nu a devenit un medic foarte bun. Dar el o înțelegea cel mai bine pe Mădălina, încurajându-i talentul de a picta. Alte fete de vârsta ei s-ar fi bucurat să primească bijuterii, parfumuri, dar Mădălina era cea mai fericită când tatăl ei îi dăruia un set nou de pensule, vopsea pe bază de ulei, pânză pentru tablouri și alte lucruri care ar fi ajutat-o să picteze. Când avea paisprezece ani, a pictat pentru prima oară ceea ce văzuse în acea zi pe plaja orașului de deasupra, cum îl numea ea. Fusesse pentru singura dată când a ajuns acolo unde se visa de mică, dar ceea ce a văzut a speriat-o în așa măsură, că de atunci nu a mai avut curaj să atingă bănuțul decât în

Operașul de deasupra

fugă când își aranja lucrurile în sertarul noptierei unde îl ținea ascuns. Fusese secretul ei, singurul ei secret pe care îl avea față de tatăl său, fiind maestră în a-și ține gândurile departe de acesta sau de mama ei. Era mult mai talentată decât părinții ei. Dacă aceștia trebuiau să atingă un loc dureros al unei persoane, ea făcea să dispară durerea numai fixându-și ochii ei negri, mari și lăcrimoși asupra zonei pe care dorea să o vindece. Tabloul reprezenta o plajă ciudată, cum spunea mama ei, iar acei oameni în robe albe erau în jurul unui băiețel răstignit pe o piatră mare. Ochii băiețelului făceau tot tabloul. Aveai impresia, privindu-l, că o să clipească din clipă în clipă. Acei ochi pe care nu-i uitase, la care se gândise ani de-a rândul. Întrebându-se ani de-a rândul ce s-a întâmplat cu acel băiețel.

Cu școala se descurcase foarte bine, dorința ei de a asimila noi informații fiind satisfăcută cu ajutorul manualelor, profesorilor și a multor cărți pe care le citise. Lectura era o mare pasiune a ei după aceea de a picta, preferând ca în zilele însorite de vară să stea în grădina din spatele casei și să picteze, iar seara când toți prietenii ei erau prin cluburi, prefera să citească o carte și să intre în lumea ei imaginară. Fusese pe rând Jane Eyre, Elizabeth din "Mândrie și prejudecată" precum și Eva din "Fiul risipitor". Suferise alături de multe eroine din cărțile pe care le citise, învățase din cărți să aibă o anumită atitudine, să vorbească, să se poarte, să se îmbrace chiar. Asta era lumea ei. Astea erau plăcerile ei. Asta nu înseamnă că rata vreo petrecere de-a colegilor, unde era destul de populară. Toți o luaș așa cum era. Nu se mai mirau că Mădălina

știa înainte să deschidă ei gura ce aveau de spus. Mădălina le spunea de câte ori o întrebau de unde a știut ce vroiau să spună că îi cunoaște atât de bine încât știe ce gândesc. Iar ei o luau ca atare.

Așa că acum se pregătea de încă o zi frumoasă din viața ei liniștită, când la ușă auzi un ușor ciocănit. Sări din pat și deschise ușa în al cărei prag se afla mama ei.

- Hei, somnoroaso, am venit să văd dacă nu te-ai transformat în prințesa adormită care are nevoie de un sărut. Pentru că dacă era așa, îl aduceam sus pe Sorin, care a venit să te vadă.

- Sorin este aici? A întrebat Mădălina în timp ce în obrajii ei apărură doi bujori.

- Exact, este aici, și e la fel de îmbujorat ca tine îi răspunse Maria în timp ce o săruta pe obraz.

- Mă îmbrac repede și cobor.

Sorin era un frumușel pe care îl cunoscuse la petrecerea de optsprezece ani a prietenei ei, Corina. La început a crezut că este un alt manechin blond cu care se va plictisi dar când a ieșit afară să ia o gură de aer, iar acesta a urmat-o, a avut surpriza să cunoască un băiat sensibil, glumeț și cu o cultură generală aproape egală cu a ei. Au vorbit toată noaptea despre cărțile pe care le-au citit, despre filme, chiar și despre paranormal. Era un tip deschis, care accepta faptul că paranormalul face parte din viața noastră, dar noi nu suntem pregătiți să-l acceptăm. Deja simțea că îl place, lucru cu care nu se mai întâlnise. Întâlnise destui băieți drăguți în timpul liceului, dar îi plăcea până deschideau gura. După care nu știa cum să scape de ei. De multe ori îi cerea sfatul Mariei, mama ei. De

Orașul de deasupra

multe ori aceasta o sfătuia, când mai apărea cu o nouă cucerire, să nu se ambaleze, să nu-i cunoască părinții, să nu intre în viața lui că o să îi treacă în câteva luni, și îi va fi greu să se despartă. Ce este drept, relațiile Mădălinei durau două, maxim trei luni în care credea că îl place, după care mai urmau încă două, trei, patru luni în care îi era milă de el să-i spună că se despart. Dar acum simțea că este altceva. Simțea că își dorește să petreacă timpul cu el. Îi făceau bine plimbările cu el, o făcea să râdă mult, ceea ce era mare lucru. O binedispunea încât și după ce se despărțeau încă mai râdea de glumele lui. Maria o privea de multe ori, gânditoare, pentru că își dădea și ea seama că s-ar putea să fie ceva serios de data aceasta.

După ce își puse pe ea colanți, un tricou lung și balerini, coborî sprintenă scara care ducea la parter, unde, cuminte, la bucătărie, cu un pahar de suc și o farfurioară cu fursecuri în față o aștepta Sorin. Iolanda se sculă și îi cedă locul Mădălinei nu înainte de a-i face un semn Mădălinei că băiatul era ok.

Iolanda era mătușa Mădălinei, sora geamănă a Mariei. Când Maria a rămas fără mamă, Iolanda s-a mutat cu aceasta și cu tatăl ei, care a trecut mult mai greu peste moartea Nelei. Practic a cam crescut-o pe Maria. Era o bătrânică zăpăcită, pe care Mădălina o iubea la fel de mult ca și pe bunicul ei. Nici nu și-ar fi imaginat viața fără ei. Erau o familie zăpăcită, dar fericită.

- Sorin, ce bine că ai trecut pe la mine, i se adresă ea tânărului care roși instantaneu.

Era frumușel, înalt, mult mai înalt decât Mădălina,

cu o statură robustă fără a fi mare, era chiar subțirel, era blond iar ochii lui albaștri exprimau blândețea și liniștea de care avea nevoie Mădălina. Îi dădea sentimentul de stabilitate și încredere acest băiat, îi creaa liniștea interioară la care medita după ce se despărțeau. Simțea că pe zi ce trece îl place și mai mult, deși bunicul se uita cam urât la el. Mă rog, bunicul punea pe fugă toți băieții din viața ei. În prezența acestora devenea brusc ursuz, nepoliticos și nu o dată o pusese pe Mădălina în situații penibile pentru care trebuia să-și ceară scuze. Sorin era băiat de treabă, și chiar nu îl lua în seamă.

- Ce facem astăzi? Îl întrebă Mădălina, de parcă ar fi contat. Puteau face orice, important era să fie împreună.

- Nu știu, mă gândeam să faci tu programul astăzi, unde vrei tu, acolo mergem.

- Mergem la film, spuse Mădălina după ce stătu puțin pe gânduri. Cred că astăzi rulează "Războiul lumilor".

- Perfect. Dacă nu l-ai văzut, te avertizez că este un film destul de dur și de sângeros. Dacă l-ai văzut și vrei să-l mai vezi o dată, te înțeleg și eu vreau să îl mai văd o dată.

- Nu l-am văzut, dar dacă filmul este cu Tom Cruise, trebuie să fie bun. Sunt îndrăgostită de el.

- Să înțeleg că eu nu am nici o șansă dacă îl iubești pe Tom Cruise. Nici o șansă.

- Dacă îți vopsești părul, îți pui lentile de contact și mai scazi puțin în înălțime s-ar putea să ai o șansă.

- Unde găsim acum un coafor? Da, lentile de

contact îmi pun, nu știu ce fac cu înălțimea, să tai din picioare, sau capul, hm, grea alegere...

Mădălina râse în timp ce gândea că de asta începea să se îndrăgostească de el. Era așa de spontan și de drăguț. Mereu o făcea să râdă. Până acum nu-l văzuse supărat și îl cunoștea de câteva luni, timp în care ieșise destul de des cu el, fără a clarifica vreunul problema, erau împreună sau nu? Mă rog, până acum se comportaseră ca doi prieteni buni, dar Mădălina simțea că este mai mult pentru ea decât un prieten bun. Simțea cum roșește doar când se gândește la el, și îi vedea și lui roșeața în anumite momente. Dar o să aștepte să facă el primul pas. Doar nu o să-l sărute ea acum. Nu se face asta. Avea și ea mândria ei. Băiatul trebuia să facă primul pas.

Când au ajuns la cinema, au constatat că mai aveau douăzeci de minute până începea filmul.

- Cred că putem da o tură pe la magazine, propuse Mădălina.

- Da, da, da, shopping-ul este a doua mea pasiune după filmele cu Tom Cruise, spuse Sorin în timp ce simula veselia maximă. Mădălina, dacă semeni cu mama și sora mea, după o tură pe la magazine am să te urăsc, crede-mă.

- Atunci vreau să mă urăști, îi spuse amuzată Mădălina în timp ce îl trăgea de mână spre un magazin de haine vintage. De fapt spera să găsească și bijuterii, acestea o atrăgeau pe ea cel mai mult.

Și întradevăr, știa ea ce știa. Găsi o broșă drăguță din argint. O broscuță cu un bănuț în gură.

- Nu-i așa că este drăguță? Se întoarse Mădălina

spre Sorin. Uite, broscuța cu bănuț în gură. Aduce noroc.

- Atunci lasă-mă să ți-o dăruiesc, îi spuse Sorin cu ochi rugători. Cadoul tău de la mine să fie talismanul tău norocos.

Mădălina făcu ochii mari, dar când îi văzu mutrișoara rugătoare și cele două cute de îngrijorare dintre sprâncene, nu putu să reziste și acceptă.

- Pentru ce este acest cadou, îl întrebă în timp ce ieșeau din magazin?

- Pentru că nu ai pierdut o veșnicie să probezi haine, îi spuse el și o sărută ușor pe obraz.

- Nici nu aveam cum, trebuie să intrăm la film.

- A, da uitasem, dragostea vieții tale.

- Exact. Nu mi-aș fi iertat-o dacă întârziam.

Intrară la film printre ultimii, pentru că, logic, trebuiau să cumpere popcorn și coca-cola. Ce film era acela fără popcorn și coca-cola?

Când începu filmul cu adevărat și începură să iasă tripozii din asfalt, Mădălina deja regreta că venise la filmul ăsta. Într-adevăr, era dur și sângeros, dar rezista eroic. Nu că nu ar avea ce visa la noapte. Era convinsă de asta, din acest motiv nici nu se prea uita la filme care aveau scene de violență. Dar totuși, era un film cu Tom Cruise, trebuia să-și vadă eroul până la sfârșit, mai ales că subiectul o punea pe gânduri. Cât de neputincioși am fi într-o atare situație. Numai în filme găseau americanii soluții la orice, gândi Mădălina. Doamne ferește, dacă ar veni niște chestii din astea pe bune, ne-ar nimici ca pe potârnică. Și în timp ce gândea asta, unul din reflectoarele din tavan începu să

facă flame puternice, iar scânteii mari săreau în sală. La început lumea a stat liniștită, crezând că nu este nimic de care să se îngrijoreze, dar scânteile erau din ce în ce mai mari. Una dintre scânteii sări pe draperia care se afla într-o laterală a ecranului și în scurt timp luă foc. Aia a fost momentul în care s-a creat îmbulzeala, toată lumea dând năvală către uși. Mădălina și Sorin au încercat să evite îmbulzeala, dar nu a ținut mult, pentru că erau în mijlocul sălii și aveau două variante. Ori plecau repede cu valul, ori stăteau pe loc și erau călcați în picioare. Au ales a doua variantă și s-au repezit și ei către ușă, ținându-se strâns de mână, în timp ce cu cealaltă mână Mădălina prinse broșa pe care o avea în buzunar. Când mai aveau câțiva pași până la ușă, Mădălina nu l-a mai vazut pe Sorin în fața ei. A intrat în panică, și, deși era împinsă din spate, l-a zărit pe Sorin întins pe jos în timp ce era călcat în picioare, încercând să-și protejeze capul. Străduindu-se să-l ridice a simțit cum este împinsă din spate dar a apucat să-l ridice la timp, acesta pierzându-și cunoștința, la câte picioare a luat în cap și în coaste. Un tânăr de lângă ea a văzut toată faza și l-a apucat și el pe Sorin de un braț, amândoi reușind să-l scoată afară și să-l așeze jos pe iarbă.

- Te mai pot ajuta cu ceva? Să chem o ambulanță?
O întrebă tânărul care o ajutase.

- Nu, mulțumesc, stai să îmi revină și văd eu ce fac.
Mulțumesc mult oricum.

Imediat ce tânărul s-a îndepărtat, Mădălina a început să îl scaneze să vadă ce are. Coaste rupte, lovituri puternice la cap. L-a privit intens până nu i-a

mai simțit durerea din coaste, după care și-a mutat privirea spre capul lui. Erau lovituri superficiale. Aici era puțin de lucru. Când a văzut că mișcă, s-a întins lângă el pe iarbă și a închis ochii.

- Mădălina, Mădălina, trezește-te. Sorin era speriat și o zgâlțâia puternic pe Mădălina pentru a-și reveni. A deschis ochii și când i-a văzut expresia a știut imediat. Sorin era îndrăgostit de ea. Acesta a luat-o în brațe și a sărutat-o, așa cum nici Mădălina nu își închipuia că o să o facă.

- Doamne ce m-ai speriat, îi spuse acesta cu inima bătându-i puternic. Ești bine? Nu te doare nimic?

- Sunt bine, stai liniștit. Nu știi cum am ajuns aici dar sunt bine. Tu ești bine?

- Da, deși am simțit o coastă cum a troznit și mă durea de am leșinat, curios, nu am nimic. Chiar curios. Puteam să jur că mi s-a rupt o coastă când am primit un picior.

Sorin se pipăia mirat, nevenindu-i să creadă că nu avea nici măcar o vânătaie.

O mai sărută o dată, se ridică din iarbă și în timp ce-i întindea mâna, îi spuse:

- Muream dacă pățeau ceva.

- Si eu muream dacă nu mă sărutai. Așa că m-ai salvat, deci, iată ce ne-a salvat. Mădălina deschise palma și îi arătă broscuța cu bănuțul în gură.

- Ți-am zis că poartă noroc!

- Dar nu credeam că poate purta chiar atât de mult noroc.

Uitându-se în jurul ei, Mădălina nu mai văzu pe nimeni care să fi fost accidentat. Cât de mult ghinion

Orașul de deasupra

să avem să fim singurii din mulțimea asta care să se împiedice și să cadă. Cât?

Soarele strălucea puternic când ei s-au oprit în parc pentru a se mai plimba înainte de a ajunge acasă. Nu le venea să se mai despartă. Așa bine îi era Mădălinei în compania lui. Acum că făcuse el primul pas de a o săruta, îndrăzni și ea pe cel de-al doilea, în parc, când se opriseră să se așeze pe o bancă. Se așezară și el o cuprinse cu brațul pe după umeri în timp ce ea își așeza capul pe umărul lui. Era liniștită. Era fericită. Își dori să-și imprime această imagine, din această minunată zi, când ea era fericită, afară era frumos, totul era verde în jurul ei, soarele îi încălzea părul și ea se sprijinea de umărul iubitului ei, pentru că acum știa. Era iubitul ei, iar ea se simțea liniștită alături de el. Se simțea în siguranță. Îl cunoștea doar de câteva luni dar știa că el va fi umărul de care ea se va sprijini. El va fi liniștea ei. Acum, aici, simțea asta. Știa că așa va fi. Așa că dorea să păstreze acest moment în sufletul ei.

Ridică ochii spre soare, pentru a-i mulțumi că îi înseninează ziua, așa cum obișnuia să facă de mică, și atunci apăru. Apăru orașul ei, deasupra unui pat de nori. Se uita atentă la acesta, dar senzația pe care o avea era că deasupra orașului se aflau nori negri de furtună. Parcă și simțea mirosul ploii care se dezlanțuia asupra orașului pe care ea nu-l văzuse decât o dată, când era mică, și de-atunci se mulțumise să-l privească de departe, jinduind totuși la el.

- Ce faci, admiri norii? O întrebă Sorin în timp ce o săruta pe tâmplă.